

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 509

гр. Кюстендил, 15.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
                  Мария Ст. Танева

като разгледа докладваното от Росица Б. Савова Въззивно частно гражданско дело № 20221500500390 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 - 279 ГПК.

Образувано е въз основа на частна жалба от АС. ИВ. АРС., ЕГН *****, от с. Слокощица, общ. Кюстендил, със съдебен адрес: гр. Кюстендил, ул. „Гороцветна“ №35, ет.1, чрез пълномощника адв. А.Т., срещу Определение № 694/08.07.2022 г. на КРС по гр.д. №1087/2022 г., с което е върната исковата молба на жалбоподателя в частта ѝ относно предявените срещу Национална агенция по приходите искове с правна квалификация чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК, както и в частта, на предявените срещу Националното бюро за правна помощ искове с правна квалификация чл.124, ал.1 вр чл.439 ГПК за признаване за установено между страните, че АС. ИВ. АРС. не дължи на ответното бюро сумата от 230 лева – юрисконсултско възнаграждение, 82.80 лева такси и разноски по изпълнително дело №272/2022 г. по описа на ЧСИ В. Александрова, както и 45.60 лева – сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ и е прекратено производството в тези му части.

Частният жалбоподател аргументира становище за неправилност на постановеното от районния съд определение. Сочи, че по силата на чл.3, ал.1, т.9 от Закона за НАП агенцията установява и събира определени със закон частни вземания, каквото именно е процесното. Последната именно поради процесуалната суброгация се явявала страна в изпълнителното производство, при което искът следвало да бъде насочен и срещу нея. Претендира да се отмени обжалваното определение.

Съдът, като прецени изложените доводи в частната жалба и доказателствата по делото, намира за установено следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения едноседмичен срок, от надлежна страна и против обжалваем съдебен акт, при което се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Производството по гр.д. №1087/2022 г. по описа на районен съд Кюстендил е образувано по искова молба на АС. ИВ. АРС. против Национално бюро за правна помощ и Национална агенция за приходите, с която са предявени искове с правна квалификация чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК за признаване за установено между страните, че ищецът А. не дължи на ответниците сумата от 508.40 лева, от които 150 лева – разноски за правна помощ по БПП №1083/2012 г. по описа на РУП – Кюстендил по НОХД №1383/2012 г., 230.00 лева – юрисконсултско възнаграждение, 82.80 лева такси и разноски по изпълнението и 45.60 лева – такса по т.26 от ТТР по ЗЧСИ поради погасяване правото на принудително изпълнение на вземането с изтичането на предвидения в закона давностен срок.

С обжалваното определение РС- Кюстендил е приел, че предявените установителни

искове по отношение на ответника НАП са недопустими, тъй като процесуално-легитимирани страни по иска по чл. 439 ГПК са страните в изпълнителното производство и при липсата на пасивна материална легитимация на агенцията, то предявеният против последната иск е приет за процесуално недопустим. За недопустимо е прието и производството срещу Националното бюро за правна помощ за признаване за установено между страните, че А. не дължи на ответното бюро сумата от 230 лева – юрисконсултско възнаграждение, 82.80 лева такси и разноски по изпълнително дело №272/2022 г. по описа на ЧСИ В. Александрова, както и 45.60 лева – сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ с довода, че отрицателния установителен иск за недължимост на вземане има за предмет изследване на въпроса за принадлежността на изпълняемото право в полза на кредитора до размера на сумата, представляваща оспореното вземане по изпълнителния лист, като недължимостта на останалите заявени от ищеца суми е последица от признаване спрямо кредитора недължимостта на вземането по изпълнителния лист и нормативно разписана последица от закона при уважаване на такъв иск.

С оглед на установената фактическа обстановка, въззивният съд приема следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът може да оспорва изпълнението чрез иск, който съобразно ал. 2 може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предмет на отрицателния установителен иск е недължимостта на изпълняемото материално право, основана на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, т. е. недължимост на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. Съответно на предмета на отрицателния установителен иск надлежно процесуално легитимирани страни в исковото производство са носителите на оспорваното материално право - длъжникът като ищец и вискателят като ответник. При отрицателния установителен иск за оспорване на вземането по реда на чл. 439 ГПК субективните предели на силата на пресъдено нещо на решението обхващат лицата, за които установяването на недължимост на вземането има правно значение.

Според разпоредбата на чл. 27б от ЗПП разноските за правна помощ по чл. 27а са частни държавни вземания и се събират от Националната агенция за приходите въз основа на издаден от съда изпълнителен лист. Вземането се събира по реда на ГПК – аргумент от чл. 163, ал. 2 от ДОПК. На НАП е възложено единствено събиране на вземанията, като тя не се явява техен носител. Основанието последната да иска изпълнителни действия и инициира изпълнително производство не е качеството ѝ на кредитор на задължените лица по тези вземания, а законовата делегация да ги събира за сметка на действителния кредитор, страна по съответното материално правоотношение – в случая НБПП. Следователно доколкото НАП не участва в материалното правоотношение, представляващо източник на вземането, то същата не е легитимирана да получи плащането и не е надлежен ответник по иск за недължимостта му, тъй като отрицателният установителен иск за недължимост на сумите по изпълнителния лист следва да се предяви срещу лицето, което претендира да е носител на вземането и да има качеството кредитор. В случая за оспорващия длъжник липсва правен интерес от предявяване на иска по чл. 439 ГПК срещу НАП, тъй като агенцията не се легитимира като носител на вземането, предмет на принудителното изпълнение и при едно бъдещо положително решение това не би дало целената защита за ищеца.

По отношение на частта на определението, с която е върната исковата молба на А.А. в частта по предявените отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК, че А. не дължи на НБПП сумите от 230 лева – юрисконсултско възнаграждение, 82.80 лева такси и разноски по изпълнително дело №272/2022 г. по описа на ЧСИ В. Александрова, както и 45.60 лева – сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ, следва да се съобрази, че тези суми не са посочени в изпълнителния лист, поради което не са включени в основното вземане, чиято дължимост се установява в производството по чл. 439 ГПК и исковата претенция в тази ѝ част е недопустима.

Като е достигнал до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно определение, което ще бъде потвърдено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 694/08.07.2022 г. на КРС по гр.д.№1087/2022 г.

Настоящото определение може да се обжалва с частна касационна жалба пред Върховния касационен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на частния жалбоподател.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____